

การแบ่งแยกสีผิวในเวสต์แบงก์

ในบทความก่อนหน้านี้ของฉัน ฉันได้มุ่งเน้นไปที่ภาษาเป็นหลัก ซึ่งเป็นสถานที่ที่กำลังเผชิญกับ **ภัยพิบัติที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์มนุษยสมัยใหม่** ขนาดของการทำลายล้างนั้นน่าตกตะลึง: พื้นที่ที่มีขนาดเพียงหนึ่งในสามของอิสราเอลถูกโจมตีด้วยระเบิดที่มีพลังระเบิดเทียบเท่ากับ **ระเบิดปรมาณูเจ็ดลูก** ร่องรอยของอารยธรรมมนุษย์ทั้งหมดถูกบดขยี้ มีการยืนยันว่ามีชาวปาเลสไตน์เสียชีวิตอย่างน้อย **60,000 คน** แต่ผู้เชี่ยวชาญประเมินว่าจำนวนผู้เสียชีวิตที่แท้จริงอาจใกล้เคียง **400,000 คน** ซึ่งคิดเป็นเกือบ **หนึ่งในห้าของประชากรภาษา**

ระดับของการทำลายล้างนี้ทำให้บางคนอาจสันนิษฐานว่าชีวิตในเวสต์แบงก์นั้นดีกว่า เพราะไม่มีกลุ่มชาวยิวหรือการต่อต้านด้วยอาวุธ ซึ่งเป็นรูปแบบที่ฝรั่งเศสและรัฐบาลอาหรับหลายแห่งเสนอให้เป็นเงื่อนไขสำหรับการยอมรับรัฐปาเลสไตน์

แต่สมมติฐานนี้ผิดอย่างอันตราย

ในบทความนี้ ฉันต้องการพูดถึง **ชีวิตภายใต้การยึดครองในเวสต์แบงก์** ไม่ใช่เพราะมันสงบสุขมากกว่า แต่เพราะมันเป็น **ระบบการจำกัดที่ซ้ำและคำนวณมาแล้ว** ระบบที่ดำเนินการไม่ใช่ด้วยระเบิดและการปิดล้อม แต่ด้วยระบบราชการ การขโมยที่ดิน กฎหมายการแบ่งแยกสีผิว และความรุนแรงที่ไม่หยุดยั้งจากผู้ตั้งถิ่นฐาน

การผนวกที่คืบคลาน

เวสต์แบงก์ ตามแผนการแบ่งแยกของสหประชาชาติในปี 1947 ควรเป็นส่วนหนึ่งของรัฐอาหรับ ซึ่งเป็นดินแดนปาเลสไตน์ที่ต่อเนื่องกัน วิสัยทัศน์นี้ไม่เคยเกิดขึ้นจริง สิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ใช่รัฐที่ยังยืนหรือแม้แต่ดินแดนที่สอดคล้องกัน แต่เป็นหมู่เกาะที่แตกแยกและห่อหุ้มด้วยเขตปาเลสไตน์ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของอิสราเอลในระดับต่างๆ นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเป็นผลมาจากนโยบายอิสราเอลที่ตั้งใจไว้มานานหลายทศวรรษเพื่อการขยายดินแดนอย่างถาวร การขับไล่ชาวปาเลสไตน์ และการผนวกที่ดิน

รัฐบาลอิสราเอลได้แบ่งเวสต์แบงก์ออกเป็นสามประเภทของโซนอย่างมีประสิทธิภาพ:

- 1. โซนที่ผนวกโดยพฤตินัย** – พื้นที่เหล่านี้ ส่วนใหญ่อยู่ภายในและรอบๆ การตั้งถิ่นฐานขนาดใหญ่ของอิสราเอล อยู่ภายใต้การควบคุมทั้งในด้านพลเรือนและทหารของอิสราเอลอย่างสมบูรณ์ พวกเขาได้รับการบูรณาการเข้ากับโครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานของอิสราเอล ได้รับการบริการเทศบาลของอิสราเอล และมักถูกตำรวจอิสราเอลลาดตระเวนแทนกองทัพอิสราเอล ผู้ตั้งถิ่นฐานในพื้นที่เหล่านี้เป็นพลเมืองอิสราเอลที่มีสิทธิทางกฎหมายเต็มรูปแบบ สิทธิในการลงคะแนน และเสรีภาพในการเคลื่อนไหว เพื่อนบ้านชาวปาเลสไตน์ของพวกเขา ซึ่งมักอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ร้อยเมตร ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายทหารและข้อจำกัดในสโตร์การแบ่งแยกสีผิว
- 2. โซนที่ถูกจำกัดชาติพันธุ์อย่างเข้มข้น** – พื้นที่ชนบทของปาเลสไตน์เหล่านี้ถูกกำหนดเป้าหมายสำหรับการรื้อถอน การขับไล่ และการตั้งอาณานิคม หมู่บ้านทั้งหมด เช่น ชาน อัล-อัห์มาร์, มาซาเฟอร์ ยัตตา และไอน์ ซาเมีย เผชิญกับคำสั่งรื้อถอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า บ้านของชาวปาเลสไตน์ถูกปฏิเสธรใบอนุญาตก่อสร้างเป็นประจำ

ถูกประกาศว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และถูกรื้อถอนโดยการบริหารงานพลเรือนของอิสราเอล ในขณะที่เดียวกัน ด้านหน้าของอิสราเอล ซึ่งผิดกฎหมายแม้แต่ตามกฎหมายอิสราเอล ถูกทำให้ถูกต้องตามกฎหมายย้อนหลังและเชื่อมต่อกับถนน น้ำ และไฟฟ้า แหล่งน้ำถูกเปลี่ยนเส้นทางไปให้ผู้ตั้งถิ่นฐาน ในขณะที่ชุมชนปาเลสไตน์ต้องพึ่งพารถบรรทุกน้ำ ถนนทางเข้าถูกปิดสำหรับชาวปาเลสไตน์และถูกระบุว่า “สำหรับชาวอิสราเอลเท่านั้น” ที่ดินทำกินและสวนมะกอกถูกยึดหรือถูกทำให้เข้าถึงไม่ได้ ความรุนแรงจากผู้ตั้งถิ่นฐาน ซึ่งมักได้รับการสนับสนุนหรือไม่สนใจจากกองทัพ ถูกใช้เป็นเครื่องมือเชิงกลยุทธ์เพื่อขับไล่ชาวปาเลสไตน์ออกจากที่ดินของพวกเขา

3. **พื้นที่ภายใต้การควบคุมที่เป็นทางการของทางการปาเลสไตน์ (พื้นที่ A) –** โซนเหล่านี้ ซึ่งตามข้อตกลงออสโลควรอยู่ภายใต้การควบคุมด้านพลเรือนและความปลอดภัยของปาเลสไตน์อย่างเต็มรูปแบบ เป็นเขตที่ถูกกักกันและล้อมรอบด้วยดินแดนที่ควบคุมโดยอิสราเอล การเข้าและออกขึ้นอยู่กับจุดตรวจของอิสราเอล การปิด และเคอร์ฟิว ชาวปาเลสไตน์ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระระหว่างเมืองเช่น รามัลลาห์, นับลุส และเฮบรอน โดยไม่ต้องผ่านด่านทหารของอิสราเอล ถนนที่ชาวปาเลสไตน์ไม่สามารถใช้ได้ตัดผ่านภูมิทัศน์ เชื่อมโยงการตั้งถิ่นฐานในขณะที่ล้อมรอบเมืองของปาเลสไตน์ แม้แต่ในพื้นที่ A การบุกของอิสราเอลเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทางการปาเลสไตน์ไม่มีอำนาจในการหยุดยั้ง สกอตกำลังความปลอดภัยของพวกเขาทำหน้าที่เป็นผู้รับเหมาเพื่อปราบปรามการต่อต้านของปาเลสไตน์และรักษาความมั่นคงภายใต้การยึดครอง

เมทริกซ์ของการควบคุมนี้เทียบเท่ากับการผนวกอย่างซ้ำๆ มันไม่ได้ถูกทำเครื่องหมายด้วยกฎหมายหรือคำประกาศเดียว แต่โดยการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของบล็อกการตั้งถิ่นฐาน โซนทหาร ถนนเสี่ยง และเครื่องมือราชการในการครอบงำ การมีอยู่ของปาเลสไตน์กลายเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนและชั่วคราว ในขณะที่การมีอยู่ของผู้ตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลถูกทำให้ถาวรและขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

ไม่มี “สถานะเดิม” ในเวสต์แบงก์ สถานะเดิมคือการเคลื่อนไหว: การเคลื่อนไหวที่คับคั่งและคำนวณมาเพื่อการควบคุมทั้งหมดของอิสราเอลและการกำจัดโอกาสใดๆ ของรัฐปาเลสไตน์ที่มีอธิปไตย ทุกวัน แผนที่เปลี่ยนไปเล็กน้อย – เป็นเขาก็กแห่งถูกยึด หมู่บ้านอีกแห่งถูกตัดขาด สวนมะกอกอีกแห่งถูกทำลาย นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งที่หยุดนิ่ง มันเป็นกระบวนการตั้งอาณานิคมที่กระตือรือร้น

การเดินทางในเวสต์แบงก์: เกมแห่งโชคชะตาทุกวัน

สำหรับชาวปาเลสไตน์ในเวสต์แบงก์ แม้แต่การเดินทางที่ธรรมดาที่สุด – ไปโรงเรียน ไปทำงาน โรงพยาบาล หรือหมู่บ้านใกล้เคียง – อาจกลายเป็น **การทดสอบที่อันตรายถึงชีวิต** จุดตรวจทหารของอิสราเอลและถนนเสี่ยงสำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานแบ่งดินแดนออกเป็นเขตเล็กๆ ที่แตกแยกนับสิบ การเดินทางที่ควรใช้เวลา **10 นาที** อาจใช้เวลาหลายชั่วโมงหรือไม่เกิดขึ้นเลย

การเดินทางคือ **เกมแห่งโชคชะตา** เพราะ:

- **ความไม่แน่นอนของจุดตรวจ:** มีจุดตรวจถาวรและชั่วคราวมากกว่า **500 แห่ง** กระจายอยู่ทั่วเวสต์แบงก์ จุดตรวจใดๆ ก็ตามอาจถูกปิดโดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า เป็นนาทีกหรือเป็นวัน ทหารสามารถกักตัวผู้เดินทางโดยพลการ คั่นยานพาหนะ หรือปฏิเสธการผ่านโดยไม่มีคำอธิบาย
- **การปิดโดยทหาร:** พื้นที่ทั้งหมดมักถูกประกาศเป็น “เขตทหารปิด” ซึ่งมักเป็นการตอบสนองต่อการประท้วงหรือเหตุการณ์กับผู้ตั้งถิ่นฐาน ในระหว่างการปิด ชาวปาเลสไตน์ **ถูกขังอยู่ในบ้านของตน** ไม่สามารถออกไปทำงาน โรงเรียน หรือรับการรักษาได้

- **ถนนสำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานและข้อจำกัดยานพาหนะ:** ถนนหลายสายในเวสต์แบงก์ถูกสงวนไว้ **สำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลเท่านั้น** ชาวปาเลสไตน์ถูกห้ามใช้ ถูกบังคับให้ใช้เส้นทางที่ยาวกว่า บำรุงรักษาน้อยกว่า และถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวด การยึดยานพาหนะและการปรับเป็นเรื่องปกติ
- **การจับกุมและกักตัวโดยพลการ:** ที่จุดตรวจใดๆ ชาวปาเลสไตน์อาจถูก **จับกุมโดยไม่มีข้อกล่าวหา** โดยเฉพาะหากชื่อของพวกเขาปรากฏในฐานข้อมูลของกองทัพอิสราเอล ซึ่งอาจรวมถึง **ผู้เยาว์, นักเรียน หรือ นักเคลื่อนไหว** การกักตัวอาจหมายถึงวันหรือเดือนในคุกทหาร มักไม่มีพิจารณาคดี
- **การก่อวินาศกรรมและการทำให้ยับยั้ง:** ทหารมักทำให้ชาวปาเลสไตน์ต้องเผชิญกับการถูกรบกวนด้วยวาจา การค้นตัวที่รุนแรง และความล่าช้าเป็นชั่วโมง ไม่มีช่องทางกฎหมายหรือความรับผิดชอบสำหรับการปฏิบัติเช่นนี้
- **การข่มขู่และการยิง:** มีกรณีที่บ้านตึกไว้ซึ่งทหารอิสราเอลหรือผู้ตั้งถิ่นฐาน **ยิงใส่ยานพาหนะ** ที่ถูกมองว่าสงสัยหรือคนขับที่อ้างว่าไม่หยุดเร็วพอ มักมีผลถึงตาย และการสอบสวน – หากเริ่มต้น – นานๆ จะนำไปสู่ผลลัพธ์
- **ความรุนแรงจากผู้ตั้งถิ่นฐานบนถนน:** ผู้ตั้งถิ่นฐานมักขว้างก้อนหินใส่รถของปาเลสไตน์ ปิดกั้นถนนโดยไม่ถูกลงโทษ และถึงกับโจมตีรถและผู้โดยสาร กองกำลังอิสราเอลมักยืนดูหรือปกป้องผู้ตั้งถิ่นฐาน

ในระบบที่แตกแยกนี้ **เสรีภาพในการเคลื่อนไหวไม่มีอยู่จริง** ความสามารถในการเดินทางจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง – ไปโรงพยาบาล เยี่ยมครอบครัว ขนส่งสินค้า – ขึ้นอยู่กับเมตริกซ์ที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของ **คำสั่งทหาร การรุกรานของผู้ตั้งถิ่นฐาน และการควบคุมราชการ**

มันไม่ใช่แค่ความไม่สะดวก มันคือระบบ **การบีบคั้นที่คำนวณมาแล้ว** – ออกแบบมาเพื่อทำให้ชีวิตปกติเป็นไปไม่ได้ แยกชุมชน และผลักดันชาวปาเลสไตน์ออกจากที่ดินของพวกเขา

กลไกการขับไล่: ความรุนแรงจากผู้ตั้งถิ่นฐาน

ในเวสต์แบงก์ที่ถูกยึดครอง การขับไล่โดยบังคับไม่ได้มาจากการประกาศอย่างเป็นทางการหรือคำสั่งทหารโดยตรงเสมอไป บ่อยครั้งมันเกิดขึ้นผ่านแคมเปญที่ซ้ำและคำนวณมาแล้วของความหวาดกลัวที่จัดโดยผู้ตั้งถิ่นฐานของอิสราเอล – แคมเปญที่ได้รับการยอมรับ ปกป้อง และในที่สุดได้รับการสนับสนุนจากเครื่องจักรทั้งหมดของรัฐอิสราเอล ความรุนแรงนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันเป็นระบบ เป็นกลยุทธ์ และมีเป้าหมายเพื่อขับไล่ชาวปาเลสไตน์ออกจากที่ดินของพวกเขา

กระบวนการนี้มักพัฒนาในสามขั้นตอนที่เพิ่มระดับ:

1. การข่มขู่และการบุกรุกเข้าไปในบ้านส่วนตัว

ขั้นตอนแรกมักเริ่มต้นด้วยผู้ตั้งถิ่นฐานที่เข้าไปในทรัพย์สินของปาเลสไตน์โดยไม่ได้รับเชิญ พวกเขาจะมาในเวลากลางวัน บางครั้งเป็นกลุ่ม และมักมีอาวุธ พวกเขาอาจเข้าไปในบ้านของครอบครัวปาเลสไตน์และตั้งแคมป์ในห้องนั่งเล่นราวกับเป็นบ้านของตัวเอง พวกเขากินอาหารจากครัว ดูถูกรบกวน ขว้างคำเหยียดหยามทางเชื้อชาติ ทำลายเฟอร์นิเจอร์ ทุบหน้าต่าง ฟ่นกรรพฟตี หรือปัสสาวะบนพื้น การกระทำเหล่านี้เป็นการทำให้ยับยั้งอย่างลึกซึ้ง – ไม่ใช่แค่การละเมิดความเป็นส่วนตัว แต่เป็นความพยายามโดยเจตนาเพื่อครอบงำและปลุกฝังความกลัว

การบุกรุกเหล่านี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่เหตุการณ์เดี่ยวๆ มันซ้ำแล้วซ้ำเล่าและมุ่งเป้าเพื่อทำลายจิตใจของผู้อยู่อาศัย ข้อความนั้นชัดเจน: “นี่ไม่ใช่ที่ดินของคุณอีกต่อไป” และชาวปาเลสไตน์รู้ว่าหากพวกเขาต่อต้าน พวกเขาจะเสี่ยงต่อการถูกจับกุม บาดเจ็บ หรือแย่กว่านั้น – ไม่ใช่เพราะขับไล่ผู้บุกรุก แต่เพราะ “การข่มขู่” หรือ “การโจมตี” ผู้ตั้งถิ่นฐาน

2. การทำลายแหล่งทำมาหากิน

หากการข่มขู่ไม่สามารถขโมยได้ครอบครองได้ ผู้ตั้งถิ่นฐานมักยกระดับด้วยการโจมตีแหล่งทำมาหากินของพวกเขา พวกเขาตัดต้นมะกอกที่มีอายุหลายศตวรรษ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของทั้งรายได้และมรดกทางวัฒนธรรม พวกเขาวางยาพิษหรือถอนรากพืชผล ขโมยฝูงสัตว์ ขโมยหรือฆ่าแกะ ถังน้ำและท่อชลประทาน – ซึ่งจำเป็นในพื้นที่ชนบทที่ไม่มีน้ำจากโครงข่ายที่ควบคุมโดยอิสราเอล – ถูกทำลายหรือถูกยิงจนรั่ว บ่อน้ำถูกเติมด้วยหินหรือคอนกรีต

การทำลายนี้ไม่ใช่การก่อวินาศกรรมโดยสุ่ม มันเป็นกลยุทธ์เพื่อทำให้ชีวิตการเกษตรเป็นไปไม่ได้ หากไม่มีพืชผล ไม่มีปศุสัตว์ ไม่มีน้ำ ครอบครัวปาเลสไตน์ถูกบังคับให้ละทิ้งที่ดินเพื่อหาทางรอดที่อื่น เป้าหมายไม่ใช่แค่ทำลาย แต่คือการล้างที่ดินจากผู้อยู่อาศัย

3. การรื้อถอนและการจุดไฟ

ในที่สุด เมื่อชาวปาเลสไตน์ยังคงปฏิเสธที่จะจากไป ผู้ตั้งถิ่นฐานมุ่งเป้าไปที่ตัวบ้าน บางครั้งพวกเขานำรถปราบดินและรถขุด บางครั้งพวกเขาจุดไฟเผาบ้านในตอนกลางคืน ชักครอบครัวย้ายไปหรือบังคับให้พวกเขานี้โดยไม่มีอะไรเลย วิดีโอและคำให้การของพยานตาเห็นบันทึกบ้านที่ถูกเผา สิ่งของถูกขโมย และหมู่บ้านทั้งหมดกลายเป็นเถ้าถ่าน

การทำลายนี้มักเป็นไปตามรูปแบบที่ชัดเจน: ไฟหรือการรื้อถอนในวันหนึ่ง การขยายด่านหน้าในวันถัดไป เมื่อที่ดินถูกเคลียร์ ผู้ตั้งถิ่นฐานย้ายเข้ามา – ตั้งรถฟาง รั้ว และโบสถ์ยิว ด่านหน้าที่ผิดกฎหมายเหล่านี้ถูกเชื่อมต่อกับถนนไฟฟ้า และน้ำอย่างรวดเร็ว จากนั้นถูกทำให้ “ปกติ” ปกป้องโดยกองทัพอิสราเอล และในที่สุดถูกทำให้ถูกต้องตามกฎหมายย้อนหลังโดยรัฐบาลอิสราเอล

การไม่ถูกลงโทษและการปราบปราม

ในแต่ละขั้นตอนนี้ – การบุกรุกบ้าน การทำลายแหล่งทำมาหากิน การรื้อถอน – ข้อความถึงชาวปาเลสไตน์เหมือนกัน: ออกไปหรือถูกทำลาย

และในทุกกรณี **การไม่ถูกลงโทษถูกการันตี** **ทางการปาเลสไตน์** ไม่มีเขตอำนาจในพื้นที่เหล่านี้และไม่กล้าปะทะกับผู้ตั้งถิ่นฐาน โดยรู้ว่าจะทำให้เกิดการตอบโต้จากอิสราเอล **ตำรวจและกองทัพอิสราเอล** มักเพิกเฉย – เว้นแต่ชาวปาเลสไตน์จะต่อต้าน ในกรณีนั้น การตอบสนองอย่างรวดเร็ว: การจับกุม การทุบตี กระสุนจริง การบุกรุกของทหาร การต่อต้านถูกทำให้เป็นอาชญากร ในขณะที่ความรุนแรงของผู้ตั้งถิ่นฐานถูกทำให้ชอบธรรมหรือถูกปฏิเสธ ผู้เสียหายไม่มีช่องทางในการแสวงหาความยุติธรรม

สิ่งที่เกิดขึ้นคือระบอบการไร้กฎหมายสำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานและสงครามทางกฎหมายต่อชาวปาเลสไตน์ – ระบบสองชั้นของการไม่ถูกลงโทษและการปราบปราม ผู้ตั้งถิ่นฐานทำหน้าที่เป็นแนวหน้าของการผนวก ทำในสิ่งที่รัฐบาลอิสราเอลยังไม่สามารถทำได้อย่างเปิดเผย: ขจัดชาวปาเลสไตน์ออกจากที่ดินของพวกเขาด้วยกำลัง

นี่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นเองหรือเป็นไปตามธรรมชาติ มันคือ นโยบาย วิธีการ กลยุทธ์การขโมยที่ดินที่ดำเนินการโดยพลเรือน ได้รับการอนุญาตจากรัฐ และบังคับใช้โดยกองทัพ

น้ำเป็นอาวุธ

น้ำ ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานที่สุดสำหรับชีวิต ได้กลายเป็นเครื่องมือในการครอบงำในเวสต์แบงก์ แม้วิธีการจะเปลี่ยนไปตามกาลเวลา กลยุทธ์ยังคงเหมือนเดิม: ทำให้การดำรงอยู่ของปาเลสไตน์ไม่ยั่งยืน การใช้น้ำเป็นอาวุธ

สงคราม – ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเปิดเผยและเป็นทางชีวภาพ ตอนนี้โครงสร้างและโครงสร้างพื้นฐาน – เป็นรากฐานสำคัญของระบอบการยึดครองของอิสราเอล

ขนานทางประวัติศาสตร์: จากยาพิษสู่การควบคุม

ในช่วงวันแรกของนัคบา มิสเซียและนักวิทยาศาสตร์ของอิสราเอลวางแผนและบางครั้งดำเนินการสงครามชีวภาพต่อพลเรือนปาเลสไตน์ หนึ่งในกรณีที่น่าสยดสยองที่สุดคือการวางยาพิษในบ่อน้ำในหมู่บ้านปาเลสไตน์ด้วย **แบคทีเรียไทฟอยด์** เพื่อป้องกันการกลับมาของผู้ลี้ภัย นี่ไม่ใช่ตำนานหรือ “การใส่ร้ายเลียด” ที่ต่อต้านยิว – มันเป็นเรื่องจริงทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการบันทึกไว้อย่างดี คลังเอกสารของอิสราเอลยืนยันการดำเนินการเหล่านี้ รวมถึงเหตุการณ์ใน **ปี 1948 ที่เมืองอักโคและหมู่บ้าน 'Ayn Karim** ซึ่งแหล่งน้ำถูกตั้งใจทำให้ปนเปื้อน

ความน่าสะพรึงกลัวของการกระทำนี้ถูกขยายโดยการสะท้อนในประวัติศาสตร์ยิว: **แอนน์ แฟรงค์** เช่นเดียวกับคนอื่นๆ อีกมากมาย ไม่ได้ตายในห้องแก๊ส แต่ตายจาก **ไทฟอยด์** ซึ่งเป็นโรคที่แพร่ผ่านน้ำ ในค่ายเบอร์เกน-เบลเซิน การที่รัฐที่อ้างว่าเป็นตัวแทนของเหยื่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ใช้กลยุทธ์ที่คล้ายกันต่อต้านประชาชนอื่นเป็นความน่าขนลุกที่โหดร้ายของประวัติศาสตร์

กลยุทธ์สมัยใหม่: การก่อกวนและการขโมย

วันนี้ กลยุทธ์ได้เปลี่ยนจากสงครามชีวภาพไปสู่การก่อวินาศกรรมโครงสร้างพื้นฐานและการขโมย ผู้ตั้งถิ่นฐาน – มักไม่ถูกลงโทษและบางครั้งได้รับการปกป้องจากทหาร – **ทำลายระบบน้ำของปาเลสไตน์** ทั่วทั้งเวสต์แบงก์:

- พวกเขา **จมน้ำในอ่างเก็บน้ำชุมชน** ทำให้แหล่งน้ำปนเปื้อน
- **ทำลายท่อชลประทาน** และปิดกั้นทางเข้าไปยังแหล่งน้ำ
- **ยิงถล่มบ้านหลังคาให้รั่ว** ทำให้สูญเสียน้ำนับพันลิตรในความร้อนแห้งของฤดูร้อน
- **เติมบ่อน้ำด้วยหิน คอนกรีต หรือขยะ** ทำให้ไม่สามารถใช้งานได้

ใน **เดือนกรกฎาคม 2025** ผู้ตั้งถิ่นฐาน **เปลี่ยนเส้นทางน้ำจากกว่า 30 หมู่บ้านปาเลสไตน์ใกล้โอนี ชาเมีย** – ไม่ใช่เพื่อตอบสนองความต้องการที่สำคัญ แต่เพื่อ **เติมสระว่ายน้ำส่วนตัว** ในบริเวณการตั้งถิ่นฐานใกล้เคียง ชุมชนทั้งหมดสูญเสียแหล่งน้ำจัดเพียงแห่งเดียว ในขณะที่ผู้ตั้งถิ่นฐานลอยตัวในความหิวโหย นี่ไม่ใช่ความประมาท มันเป็นการประกาศความเหนือกว่า

การควบคุมโดยสถาบัน: เมโคโรตและคำสั่งทหาร

การก่อวินาศกรรมของผู้ตั้งถิ่นฐานเกิดขึ้นภายใน – และได้รับการสนับสนุนจาก – ระบบที่กว้างขวางของการควบคุมทรัพยากรน้ำของรัฐอิสราเอล ระบบนี้มีรากฐานมาจาก **คำสั่งทหาร 158** ซึ่งออกเพียงไม่กี่สัปดาห์หลังจากการยึดครองเริ่มในปี 1967 มันกำหนดให้ชาวปาเลสไตน์ต้องได้รับใบอนุญาตสำหรับการติดตั้งหรือซ่อมแซมน้ำใหม่ ใบอนุญาตเหล่านี้แทบไม่เคยได้รับ

อิสราเอลควบคุมประมาณ 80-85% ของทรัพยากรน้ำของเวสต์แบงก์ รวมถึงชั้นหินอุ้มน้ำหลัก แหล่งน้ำ และบ่อน้ำ บริษัทน้ำแห่งชาติ **เมโคโรต** ดูแลการแจกจ่าย ผลลัพธ์คือความไม่เท่าเทียมที่ชัดเจน:

- **52%** ของน้ำที่สกัดไปยังอิสราเอลเอง
- **32%** ไปยังการตั้งถิ่นฐาน – ซึ่งผิดกฎหมายตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- เพียง **16%** ที่เหลือสำหรับ **ชาวปาเลสไตน์หลายล้านคน** ในเวสต์แบงก์

การตั้งถิ่นฐานมีสนามหญ้าที่เขียวขจี ฟาร์มที่ได้รับการชลประทาน และสระว่ายน้ำ ในขณะที่หมู่บ้านปาเลสไตน์ต้องจำกัดน้ำ บางครั้งได้รับเพียง **20-50 ลิตรต่อคนต่อวัน** ซึ่งต่ำกว่า **ขั้นต่ำ 100 ลิตรที่แนะนำ**โดยองค์การอนามัยโลก

การปล้นชั้นหินอุ้มน้ำและการทำลายสิ่งแวดล้อม

หนึ่งในแหล่งน้ำที่สำคัญที่สุดคือ **ชั้นหินอุ้มน้ำบนภูเขา** ซึ่งขยายผ่านเวสต์แบงก์และอิสราเอล การเจาะลึกของอิสราเอล – โดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงที่ชาวปาเลสไตน์ถูกห้ามใช้ – สกิดน้ำมากกว่าที่ชั้นหินอุ้มน้ำสามารถให้ได้อย่างยั่งยืน การใช้มากเกินไปนี้ทำให้ **บ่อน้ำของปาเลสไตน์** จำนวนมากแห้งหรือเค็ม โดยเฉพาะใน **หุบเขาแม่น้ำจอร์แดน**

ในหมู่บ้านเช่น **อัล-อัวจา** และ **บาร์ดาลา** การเกษตรแบบดั้งเดิมกลายเป็นเกือบเป็นไปไม่ได้ ที่ที่เคยเจริญรุ่งเรืองถูกทิ้งร้าง และคนเลี้ยงสัตว์ถูกบังคับให้ขายปศุสัตว์เนื่องจากขาดน้ำ ที่ดินเองกำลังตาย – นี่คือ **การทำลายสิ่งแวดล้อม** ไม่ใช่แค่การแบ่งแยกสีผิว

การทำให้การเก็บน้ำฝนเป็นอาชญากรรม

แม้แต่ท้องฟ้าก็ไม่ใช่อิสระ **การเก็บน้ำฝน** ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติที่มีมานานหลายศตวรรษในชุมชนเกษตรกรรมปาเลสไตน์ มักถูกทำให้เป็นอาชญากรรม ชาวปาเลสไตน์ที่สร้างถังเก็บน้ำหรือเก็บน้ำฝนโดยไม่ได้รับอนุญาตต้องเผชิญกับ **คำสั่งรื้อถอน** ค่าปรับ หรือการยึด ทางทหารอิสราเอลได้ทำลายถังเก็บน้ำหลายสิบแห่งในพื้นที่ที่ถือว่า “ไม่ได้รับอนุญาต” ในกรณีที่โด่งดัง ทหาร **เจาะผนังถังเก็บน้ำฝน** ในหมู่บ้านเบดูอิน ทำให้น้ำที่เก็บได้ไหลออกสู่ทราย

น้ำคืออำนาจ

การทหารของน้ำนี้ไม่เกี่ยวกับความขาดแคลน – มันเกี่ยวกับอำนาจ อิสราเอลมีน้ำมากเกินไปที่จะแบ่งปัน สิ่งที่ปฏิเสธชาวปาเลสไตน์ไม่ใช่แค่ H_2O แต่เป็น **ศักดิ์ศรี ความยั่งยืน และสิทธิในการอยู่ในที่ดินของพวกเขา** โดยการเปลี่ยนน้ำให้เป็นเครื่องมือควบคุมและสัญลักษณ์ของการครอบงำ การยึดครองเปลี่ยนชีวิตประจำวันให้เป็นการต่อสู้ที่เหนื่อยล้าและน่าอับอายเพื่อการอยู่รอด

นี่ไม่ใช่การจัดการสิ่งแวดล้อมที่ผิดพลาด มันคือการกีดกันเชิงกลยุทธ์ – สงครามที่ต่อสู้ผ่านท่อและปั๊ม โดยมีเป้าหมายเพื่อทำให้ชีวิตไม่สามารถทนได้สำหรับผู้ที่ถูกมองว่าไม่จำเป็น

การเปลี่ยนแปลงทางนิเวศวิทยา

ชาวอิสราเอลมักอ้างถึงความผูกพันอันลึกซึ้งกับที่ดิน โดยอ้างถึงวาทศิลป์ในพระคัมภีร์และนำเสนอตัวเองว่าเป็น “ชาวพื้นเมืองที่กลับมา” แต่รอยเท้าทางนิเวศของพวกเขากลับเล่าเรื่องที่แตกต่าง – เรื่องราวของการขับไล่ด้วยความรุนแรงไม่เพียงแต่ต่อมนุษย์ แต่ต่อธรรมชาติเอง ภูมิทัศน์ถูกบังคับให้เปลี่ยนแปลงเพื่อสะท้อนถึงอุดมการณ์การตั้งถิ่นฐานแบบอาณานิคม แทนที่จะเป็นการหยั่งรากอย่างแท้จริงในสิ่งแวดล้อม แม้แต่ต้นไม้ก็เป็นพยานต่อความเท็จ

การจัดชีวิตพื้นเมือง

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่หมู่บ้านปาเลสไตน์รักษาตัวเองผ่านการเกษตรที่สอดคล้องกับสภาพอากาศและภูมิประเทศท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง ต้นมะกอก – บางต้นมีอายุมากกว่าพันปี – เป็นเหมือนหอจดหมายเหตุที่มีชีวิตของความต่อเนื่องและวัฒนธรรม สวนส้ม ต้นมะเดื่อ สวนกับทิม และเนินเขาที่ทำเป็นขั้นบันไดแสดงถึงความสมดุลอันละเอียดอ่อนระหว่างชีวิตมนุษย์และระบบนิเวศเมดิเตอร์เรเนียน

แต่ในผลพวงของนักบวชและการยึดที่ดินอย่างต่อเนื่อง ต้นไม้พื้นเมืองเหล่านี้กำลัง **ถูกกำจัด** – บ่อยครั้งในความหมายที่แท้จริง ในบางกรณี การกำจัดเป็นกลยุทธ์: สวนมะกอกถูกทำลายเพื่อให้ที่ดินว่างสำหรับการตั้งถิ่นฐานหรือเขตทหาร ในกรณีอื่นๆ พวกมันถูกลบเพื่อ **ซ่อนหลักฐานของการกำจัดชาติพันธุ์** ปกปิดซากปรักหักพังของบ้านปาเลสไตน์ที่ถูกรื้อถอนด้วยหน้ากากของป่า รัฐอิสราเอลและสถาบันเช่น **กองทุนแห่งชาติยิว (JNF)** ได้นำแคมเปญการปลูกป่าขนาดใหญ่ ไม่ใช่ด้วยพันธุ์พื้นเมือง แต่ด้วย **ต้นสนยุโรป** – เติบโตเร็ว เป็นหมัน และแปลกแยกกับภูมิภาคนี้

การล่าอาณานิคมทางนิเวศ

ต้นสนเหล่านี้ไม่ให้ผลไม้ พวกมันไม่สามารถรองรับระบบอาหารท้องถิ่น สัตว์ป่า หรือความหลากหลายทางชีวภาพที่แยกว่านั้นคือพวกมัน **ทำให้ดินเป็นกรด** ผ่านการหล่นของยางไม้และใบสน รบกวนความสมดุลของสารอาหารที่บอบบางที่สนับสนุนพืชพื้นเมือง ที่ดินที่เคยอุดมสมบูรณ์กลายเป็นศัตรูต่อการเกษตร – สมุนไพร ผัก และต้นไม้พื้นเมืองเช่นมะกอก คาร์บ และอัลมอนด์ไม่สามารถหยั่งรากได้

นี่ไม่ใช่แค่นโยบายสิ่งแวดล้อมที่ผิดพลาด มันคือ **การล่าอาณานิคมทางนิเวศ** – การเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เพื่อสะท้อนถึงอุดมคติยุโรป ที่ตัดขาดจากความรู้ท้องถิ่นหรือความยั่งยืน ที่ที่ชาวปาเลสไตน์ปลูกฝังชีวิต นโยบายอิสราเอลกำหนดความเป็นหมัน ที่ที่ภูมิทัศน์เคยให้อาหารและความหมาย ตอนนี้มันให้ความไวไฟ

ธรรมชาติต่อต้าน

แต่แม้แต่ธรรมชาติก็ต่อต้าน โมโนคัลเจอร์ของต้นสนยุโรป **ไวไฟอย่างมาก** – ใบสนที่เต็มไปด้วยยาง กิ่งแห้ง และรูปแบบการเติบโตที่หนาแน่นสร้างเชื้อเพลิงที่เหมาะสมสำหรับไฟ ฤดูร้อนทุกฤดู **ไฟป่าทำลายป่าเทียมเหล่านี้** ข่มขู่ไม่เพียงแต่การตั้งถิ่นฐานที่สร้างรอบๆ แต่ทั้งภูมิภาค ไฟมักนำไปสู่ **การอพยพครั้งใหญ่** ของเมืองและด้านหน้า ทำให้ท้องฟ้าต้องขมุกขมัวด้วยควันและกิ่งพื้นที่กว้างใหญ่ที่ถูกเผาและไม่สามารถใช้งานได้

ภัยพิบัติทางนิเวศเหล่านี้เผยให้เห็นรากฐานที่ไม่ยั่งยืนของการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของอิสราเอล ต้นไม้ เช่น กำแพงและจุดตรวจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อลบล้างประชาชน – แต่ในการทำเช่นนั้น มันสร้างความเปราะบางรูปแบบใหม่ เปลวไฟไม่แยกแยะระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานและรัฐ มันกลืนกินตำนานพร้อมกับป่า

ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

เมื่อไฟลุกลามเกินควบคุม – เช่นที่ **ภูเขาคาร์เมล (2010)**, **เนินเขาเยรูซาเล็ม (2021)** และ **กาลิลี (2023)** – อิสราเอลมัก **ขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศ** รัฐเดียวกันที่กักขังภาษาและผนวกที่ดินปาเลสไตน์โดยไม่เสียใจนั้น รับ **ร้องขอจากรัฐบาลต่างชาติเพื่อขอเครื่องบินดับเพลิง อุปกรณ์ และความช่วยเหลือ** ความน่าขันนั้นชัดเจน: นโยบายเดียวกันที่ทำลายที่ดินและขับไล่ประชาชนของมัน **บ่อนทำลายความยืดหยุ่นของรัฐเอง**

นโยบายของแผ่นดินที่ถูกเผา

การแทนที่ระบบนิเวศพื้นเมืองด้วยระบบนิเวศที่แปลกแยกและเปราะบางเป็นเปรียบเทียบสำหรับโครงการทั้งหมดของลัทธิไซออนิสต์: จุดมการณ์การตั้งถิ่นฐานแบบอาณานิคมที่พยายามฝังรากในที่ดินที่ต่อต้าน ประชาชนที่ยืนหยัด และระเบียบธรรมชาติที่ไม่สามารถถูกกดขี่ได้อย่างไม่มีกำหนด ดินไม่ใช่แค่พยานเฉยๆ พวกมันเป็นเหยื่อ – และบางครั้งเป็นนักสู้

ผลกระทบตามกฎหมายระหว่างประเทศ

สถานการณ์ในดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครองไม่เพียงแต่ไม่สามารถป้องกันได้ในแง่ศีลธรรม – มัน **เป็นอาชญากรรมตามกฎหมาย** ตามหลักการที่กำหนดไว้ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และอนุสัญญาที่มีผลผูกพัน การกระทำของอิสราเอลในเวสต์แบงก์และเยรูซาเล็มตะวันออกถือเป็น **การละเมิดอย่างร้ายแรงหลายครั้ง** ซึ่งหลายครั้งถึงระดับของ **อาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ**

1. การย้ายถิ่นฐานที่ผิดกฎหมาย

อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ (1949) มาตรา 49(6) ห้ามอย่างชัดเจนให้มหาอำนาจยึดครอง **ย้ายส่วนของประชากรพลเรือนของตนไปยังดินแดนที่ยึดครอง** การตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลในเวสต์แบงก์และเยรูซาเล็มตะวันออก ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผู้ตั้งถิ่นฐานกว่า 700,000 คน เป็นการละเมิดโดยตรงของบทบัญญัตินี้ การตั้งถิ่นฐานเหล่านี้ไม่ใช่แค่ “ย่านที่พิพาท” – มันคือ **การตั้งอาณานิคมอย่างเป็นระบบของดินแดนที่ถูกยึดครอง** ซึ่งขัดแย้งกับหนึ่งในบรรทัดฐานพื้นฐานที่สุดของกฎหมายระหว่างประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

2. ความเห็นที่ปรึกษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (2024)

ใน ปี 2024 ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) ได้ออก **ความเห็นที่ปรึกษาที่มีผลผูกพันต่อสมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติ** โดยยืนยันว่า:

- **การตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลในเวสต์แบงก์และเยรูซาเล็มตะวันออกผิดกฎหมาย** ตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- **ผู้ตั้งถิ่นฐานทั้งหมดต้องถอนตัวออก**
- **อิสราเอลต้องชดเชยค่าเสียหายให้กับประชาชนปาเลสไตน์** สำหรับการยึดครองที่ยาวนาน การยึดที่ดิน การใช้ทรัพยากร และการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ICJ ยังย้ำว่า **รัฐที่สามมีภาระผูกพันตามกฎหมายที่จะไม่ยอมรับหรือช่วยเหลือสถานการณ์ที่ผิดกฎหมาย** ที่เกิดจากนโยบายของอิสราเอล กล่าวอีกนัยหนึ่ง การสมรู้ร่วมคิด – ไม่ว่าจะผ่านการค้า การขายอาวุธ หรือการปกป้องทางทหาร – ตัวมันเองเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ

สมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติรับรองความเห็นนี้ด้วย **เสียงข้างมากอย่างท่วมท้น** ทำให้มันมี **น้ำหนักทางกฎหมายอย่างมาก** ตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ แม้ว่าความเห็นที่ปรึกษาจะไม่มีผลบังคับใช้ในตัวเอง แต่มัน **กำหนดจรรยาบรรณทางกฎหมายระหว่างประเทศ** และยืนยันความรับผิดชอบของรัฐภายใต้สนธิสัญญาที่มีอยู่

3. การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ผิดกฎหมาย

ตาม **กฎหมายของกรุงเฮก ปี 1907 (มาตรา 55-56)** และ **อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** มหาอำนาจยึดครองต้องทำหน้าที่เป็น **ผู้ดูแลชั่วคราว** ซึ่งถูกห้าม **ใช้ประโยชน์หรือทำให้ทรัพยากรธรรมชาติหมดสิ้นอย่างถาวร** ในดินแดนที่ยึดครอง

การปฏิบัติของอิสราเอล – จากการผูกขาดน้ำของเวสต์แบงก์ผ่านเมโคโรต ถึงการจำกัดการเข้าถึงชั้นหินอุ้มน้ำของปาเลสไตน์ และการเปลี่ยนเส้นทางทรัพยากรเพื่อใช้เฉพาะผู้ตั้งถิ่นฐาน – ถือเป็น **การปล้นอย่างเป็นระบบ** การปฏิเสธน้ำและการทำลายระบบเกษตรกรรมเทียบเท่ากับ **การโจรกรรม** ซึ่งเป็นอาชญากรรมสงครามตาม **มาตรา 8(2)(b)(xvi) ของ ธรรมนูญกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC)**

4. การขับไล่โดยบังคับและการรื้อถอนบ้าน

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศห้าม **การขับไล่โดยบังคับ** ยกเว้นด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัยหรือมนุษยธรรมที่เร่งด่วน และแม้กระทั่งในกรณีนั้นก็เพียงพอชั่วคราว **ธรรมนูญกรุงโรม (มาตรา 7(1)(d))** จำแนก **“การเนรเทศหรือการย้ายถิ่นโดยบังคับของประชากร”** เป็น **อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ** เมื่อกระทำเป็นส่วนหนึ่งของการโจมตีที่กว้างขวางหรือเป็นระบบ

การรื้อถอนบ้านของปาเลสไตน์เป็นประจำ คำสั่งขับไล่ในพื้นที่เช่น ซิค จารห์ และการขับไล่โดยบังคับในภูมิภาคเช่น มาซาเฟอร์ ยัตตา – มักเพื่อขยายการตั้งถิ่นฐานหรือประกาศเขตทหาร – **เหมาะสมกับคำจำกัดความนี้ อย่างชัดเจน**

5. การแบ่งแยกสีผิวเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ

บางทีการจำแนกประเภททางกฎหมายที่ร้ายแรงที่สุดของระบอบอิสราเอลในเวสต์แบงก์คือ **การแบ่งแยกสีผิว** – ระบบของ **การครอบงำทางเชื้อชาติที่ถูกทำให้เป็นสถาบัน** ชาวปาเลสไตน์และผู้ตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลอยู่ภายใต้ **ระบบกฎหมายที่แยกจากกันอย่างสมบูรณ์**:

- **ชาวปาเลสไตน์** ถูกปกครองโดย **กฎหมายทหารของอิสราเอล** ถูกพิจารณาดีในศาลทหาร ถูกกีดกันจากเสรีภาพในการเคลื่อนไหว และถูกการลงโทษแบบกลุ่ม
- **ผู้ตั้งถิ่นฐาน** ซึ่งมีอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่เมตร ถูกปกครองโดย **กฎหมายพลเรือนของอิสราเอล** เพลิดเพลินกับสิทธิและการปกป้องเต็มรูปแบบ และกระทำการด้วยการไม่ถูกลงโทษเกือบสมบูรณ์

ระบอบกฎหมายคู่นี้ ร่วมกับการขโมยที่ดินอย่างเป็นระบบ การแยกตัว และการปราบปรามสิทธิทางการเมือง ตอบสนอง **คำจำกัดความทางกฎหมายของการแบ่งแยกสีผิว** ตาม:

- **อนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับการปราบปรามและลงโทษอาชญากรรมการแบ่งแยกสีผิว (1973)**
- **ธรรมนูญกรุงโรมของ ICC (มาตรา 7(2)(h))**
- และ **กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ** ซึ่งห้ามการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติและการครอบงำ

การแบ่งแยกสีผิวไม่ใช่แค่ข้อกล่าวหาทางการเมือง – มันคือ **อาชญากรรมต่อมนุษยชาติ** และผู้ที่ออกแบบดำเนินการ หรือสนับสนุนมันอาจต้องเผชิญกับ **การดำเนินคดีระหว่างประเทศ**

การะผูกพันของประชาคมระหว่างประเทศ

การยึดครองของอิสราเอลในเวสต์แบงก์ไม่ใช่แค่ข้อพิพาททางการเมืองที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข มันคือ **การก่ออาชญากรรม** ที่ได้รับการสนับสนุนผ่านความรุนแรง ถูกทำให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพของกฎหมายที่เลือกปฏิบัติ

และได้รับการคำจูนด้วยการละเมิดหลักการพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ กรอบกฎหมายนั้นชัดเจน: สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นผิดกฎหมาย และโลกมี **ภาระผูกพันที่ชัดเจน** – ไม่เพียงแต่ประณาม แต่ต้องลงมือทำ

นี่รวมถึง:

- การบังคับใช้ **มติของสหประชาชาติ**
- การสนับสนุน **การสอบสวนและการดำเนินคดีระหว่างประเทศ**
- การยุติ **การสนับสนุนด้านการทหาร เศรษฐกิจ และการทูต** ต่อมหาอำนาจยึดครอง
- และการรับประกัน **ความยุติธรรมและการชดเชย** สำหรับประชาชนปาเลสไตน์

กฎหมายระหว่างประเทศมีความหมายก็ต่อเมื่อมันถูกบังคับใช้ และในปาเลสไตน์ การบังคับใช้ของมันล่าช้ามานานแล้ว

การสมรู้ร่วมคิดระหว่างประเทศและความล้มเหลวในการบังคับใช้

การต่อสู้ของชาวปาเลสไตน์เพื่อความยุติธรรม ศักดิ์ศรี และการกำหนดตนเองมักถูกมองว่าเป็นความขัดแย้งในท้องถิ่นหรือภูมิภาค แต่ในความเป็นจริง มันเป็นส่วนหนึ่งของโครงประวัติศาสตร์ที่กว้างขึ้น – ซึ่งสะท้อนถึง **การต่อสู้ของยุคเรื่องปัญญากับระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์** ในยุโรปในศตวรรษที่ 17 และ 18 ในสมัยนั้น เช่นเดียวกับตอนนี้ อำนาจอที่ครอบงำอ้างว่าได้รับ **อำนาจจากพระเจ้า** ในการปกครอง ขบไล่ และถึงกับตัดสินว่าใครจะมีชีวิตและใครจะต้องตาย ในสมัยนั้นเป็นกษัตริย์ที่อ้างถึงเจตจำนงของพระเจ้า ตอนนี้ป็นรัฐที่อ้างถึงสิทธิอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อพิสูจน์การตั้งอาณานิคมและการกดขี่ประชาชนทั้งชาติ

สิ่งที่ครั้งหนึ่งเรียกว่า **สิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์** ได้กลายเป็น **สิทธิอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ตั้งถิ่นฐาน** แต่ไม่เหมือนกับราชวงศ์ยุโรป ซึ่งส่วนใหญ่เปลี่ยนเป็นของที่ระลึกพิธีการของประวัติศาสตร์ ระบอบของอิสราเอลเหนือปาเลสไตน์ยังคงเป็น **ความล้าสมัยของการครอบงำที่ไร้การควบคุม** ถูกแยกออกจากความรับผิดชอบโดยสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อป้องกันการละเมิดเช่นนี้

การเป็นอัมพาตของคณะมนตรีความมั่นคง

ตาม **มาตรา 94 ของกฎบัตรสหประชาชาติ คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (UNSC)** มีความรับผิดชอบหลักในการบังคับใช้การตัดสินของ **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ)** อย่างไรก็ตาม เมื่อ ICJ ในความเห็นที่ปรึกษาปี 2024 ประกาศว่าการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลนั้นผิดกฎหมายและต้องถูกยกเลิก คณะมนตรีความมั่นคงไม่ได้ทำอะไรเลย ทำไม? เพราะ **สหรัฐอเมริกา – สมาชิกถาวร – ยังคง ปกป้องอิสราเอลจากทุกผลที่ตามมา** โดยใช้สิทธิยับยั้งของตน

เป็นเวลาหลายทศวรรษที่สหรัฐ **ยับยั้งมติหลายสิบฉบับ** ที่ประณามการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศของอิสราเอล ขัดขวางการเรียกร้องให้มีมาตรการคว่ำบาตร การหยุดยิง หรือแม้แต่การสอบสวนอิสระ นี่ไม่ใช่การทูตที่มีหลักการ – มันคือ **การขัดขวางความยุติธรรมอย่างเป็นระบบ** ด้วยการยับยั้งของมัน วอชิงตันได้เปลี่ยนคณะมนตรีความมั่นคงให้เป็น **สุสานของสิทธิปาเลสไตน์**

ความหน้าซื่อใจคดของยุโรป: เยอรมนีและสหภาพยุโรป

ในขณะที่สหรัฐเล่นเกมรับในคณะมนตรีความมั่นคง **เยอรมนีและสมาชิกอื่นๆ ของสหภาพยุโรป** เล่นอย่างละเอียดอ่อนมากขึ้น เยอรมนี – ซึ่งถูกหลอกลอนด้วยอดีตนาซีของมัน – ได้ทำให้การสนับสนุนอิสราเอลโดยไม่มี

เงื่อนไขเป็น **หลักการของรัฐ** แม้ว่าการสนับสนุนนี้จะขัดแย้งกับภาระผูกพันทางกฎหมายของมันเป็นภายใต้ **สนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ** และ **อนุสัญญาว่าด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์** ในขณะที่อิสราเอลทำให้กาชาดอดยากและขับไล่ชาวปาเลสไตน์ในเวสต์แบงก์ เยอร์มณีจัดหาอาวุธ เงิน และการปกป้องทางการทูต – ทำงานเบื้องหลังเพื่อ **ขัดขวางการคว่ำบาตรหรือข้อจำกัดทางการค้าในระดับสหภาพยุโรป**

สิ่งนี้ได้เปลี่ยน **กฎหมายระหว่างประเทศให้เป็นระบบการแบ่งแยกสีผิวในตัวเอง** โดยการบังคับใช้ขึ้นอยู่กับไม่ใช่ความรุนแรงของอาชญากรรม แต่ขึ้นอยู่กับตัวตนของผู้กระทำ การกระทำเดียวกันที่ก่อให้เกิด **การประณามมาตรการคว่ำบาตร หรือการดำเนินคดี** หากกระทำโดย **รัสเซีย อิหร่าน หรือเมียนมาร์** จะ **ได้รับการยอมรับ** เมื่อกระทำโดยอิสราเอล ข้อความนั้นชัดเจน: **บางชีวิตมีค่ามากกว่าชีวิตอื่น** และบางรัฐอยู่เหนือกฎหมาย

วิกฤตความชอบธรรมระดับโลก

ความหน้าซื่อใจคดนี้มีผลกระทบร้ายแรง – ไม่เพียงแต่ต่อชาวปาเลสไตน์ แต่ต่อ **ความน่าเชื่อถือของระบบระหว่างประเทศเอง ธรรมนูญกรุงโรม** มีความหมายอะไรหากการบังคับใช้ของมันเลือกปฏิบัติ? **มติของสหประชาชาติ** มีน้ำหนักอะไรเมื่อถูกบังคับใช้กับบางรัฐแต่ไม่ใช่กับรัฐอื่น? เหยื่อของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรือการแบ่งแยกสีผิวจะมีความหวังอะไรเมื่อ **ชาติที่มีอำนาจมากที่สุดบ่อนทำลายความยุติธรรมอย่างโจ่งแจ้ง?**

นี่ไม่ใช่แค่การสมรู้ร่วมคิด – มันคือ **การร่วมมือ** โดยการขัดขวางผลที่ตามมา รัฐบาลเหล่านี้ไม่ใช่ผู้สังเกตการณ์ที่เป็นกลาง แต่เป็น **ผู้สมรู้ร่วมคิดที่กระตือรือร้น**

การสิ้นสุดของตำนานแห่งความพิเศษอันศักดิ์สิทธิ์

ถึงเวลาแล้วที่จะยุติความคิดที่ว่า **“ประชากรที่พระเจ้าเลือกไว้ไม่สามารถทำผิดได้”** – ตำนานที่ถูก **ใช้เป็นอาวุธ** เพื่อพิสูจน์การตั้งอาณานิคม การขับไล่จำนวนมาก และการแบ่งแยกสีผิว ไม่มีรัฐใด – ไม่ว่าประวัติศาสตร์ ศาสนา หรืออัตลักษณ์ของมัน – มีสิทธิที่จะละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศ ขับไล่ประชาชน หรือได้รับการยกเว้นจากผลที่ตามมาของการกระทำของมัน

คำสัญญาของ **“ไม่มีวันเกิดขึ้นอีก”** ควรจะเป็นสากล ไม่ใช่ **“ไม่มีวันเกิดขึ้นอีกสำหรับชาวยิว”** แต่ **ไม่มีวันเกิดขึ้นอีกสำหรับใครเลย** – ไม่เคย คำสัญญานี้ฟังดูกลวงเมื่อมันถูกใช้เพื่อ **พิสูจน์** การกดขี่แทนที่จะ **ป้องกัน** มัน

สู่ระเบียบโลกที่เป็นขรवासและยุติธรรม

สิ่งที่จำเป็นตอนนี้ไม่ใช่วาทศิลป์เพิ่มเติม แต่เป็น **ระเบียบระหว่างประเทศที่เป็นขรवासและยึดตามกฎ** ซึ่ง **กฎหมายระหว่างประเทศถูกนำไปใช้อย่างเท่าเทียมต่อทุกคน** – รวมถึงพันธมิตร รวมถึงอิสราเอล รวมถึงระบอบการตั้งถิ่นฐานแบบอาณานิคม เฉพาะเมื่อกฎหมายถูกนำไปใช้โดยไม่กลัวหรือเลือกปฏิบัติ ความยุติธรรมจึงจะเป็นมากกว่าคำขวัญ

โลกได้มองดูนานเกินไปในวันดา ในบอสเนีย ในเมียนมาร์ และตอนนี้ในปาเลสไตน์ ทุกครั้ง สถาบันของกฎหมายระหว่างประเทศถูกทดสอบ ทุกครั้ง ความล้มเหลวของมันถูกเขียนด้วยเลือดของเหยื่อ

ประวัติศาสตร์จะไม่ให้อภัยความเฉื่อย มันจะไม่ยอมรับมาตรฐานสองชั้น มันจะไม่ยอมรับความพิเศษอันศักดิ์สิทธิ์ที่ปลอมตัวเป็นการทูต

ถึงเวลาที่จะลงมือทำ – ไม่เพียงเพื่อปาเลสไตน์ แต่เพื่ออนาคตของกฎหมายระหว่างประเทศเอง

ภาพลวงตาของการแก้ปัญหาสองรัฐ

ในขณะที่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษาเข้าสู่ปีที่สอง รัฐบาลหลายแห่งทั่วโลกพยายามกอบกู้ชื่อเสียงของตนด้วยการทำทางเชิงสัญลักษณ์ – ที่โดดเด่นที่สุดคือการเรียกร้องใหม่เพื่อ **ยอมรับรัฐปาเลสไตน์** ในการ **ประชุมสุดยอดของสหประชาชาติในเดือนกันยายน** อย่างไรก็ตาม การยอมรับที่ล่าช้านี้ ท่ามกลางความรุนแรงที่ร้ายแรง ไม่ใช่การกระทำที่ยุติธรรมอย่างจริงจัง – มันคือ **การหลอกลวง** วิธีการ **ปกปิดการไร้การกระทำของนานาชาติด้วยคำประกาศที่ว่างเปล่า**

แนวคิดของการแก้ปัญหาสองรัฐนั้นตายไปนานแล้ว ตอนนี้มันกำลัง **ถูกขุดชีวิตขึ้นมาไม่ใช่เพื่อเป็นหนทางสู่สันติภาพ แต่เป็นม่านควัน** เพื่อให้อิสราเอลดำเนินการทำลายล้างขั้นสุดท้าย

การยอมรับที่มีเงื่อนไข

หลายรัฐแสดงความเต็มใจที่จะยอมรับปาเลสไตน์ – แต่ **เฉพาะภายใต้เงื่อนไขที่โหดร้าย:**

- **ฝรั่งเศส** เรียกร้องให้ **ชาวปาเลสไตน์ปลดอาวุธ** โดยพูดอีกนัยหนึ่งคือขอให้ประชาชนที่ถูกปิดล้อม หิวโหย และถูกทิ้งระเบิด **ละทิ้งวิธีการต่อต้านสุดท้ายของพวกเขา** ในขณะที่อิสราเอลยังคงปิดล้อมและยึดครองอย่างผิดกฎหมาย
- **สหราชอาณาจักร** กำหนดเงื่อนไขการยอมรับด้วย **การดำเนินการโจมตีที่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลต่อไป** – โดยระบุว่า การยอมรับต้อง “สนับสนุนสิทธิของอิสราเอลในการป้องกันตัวเอง” แม้ว่าการ “ป้องกัน” นี้จะอยู่ในรูปของ **การอดอยากจำนวนมาก การขับไล่โดยบังคับ และการยึดครองทางทหาร**

นี่ไม่ใช่การยอมรับ มันคือ **ข้อเสนอการยอมจำนนที่ถูกบังคับ** มันเรียกร้องให้ชาวปาเลสไตน์ยอมรับการถูกกดขี่ การแตกแยก และการทำลายล้างเป็นราคาของการได้รับการยอมรับบนกระดาษ – การล่อลวงที่โหดร้ายของการทูต

ในขณะเดียวกัน อิสราเอลโจมตีรัฐเหล่านี้ โดยกล่าวหาว่าพวกเขา **“ให้รางวัลการก่อการร้าย”** แต่นี่คือ **หมิ่นที่เรียกกันว่าน้ำดำ**

ต้นกำเนิดของการก่อการร้ายของรัฐอิสราเอล

หากการก่อการร้ายต้องถูกประณาม การก่อตั้งของอิสราเอลต้องถูกรวมไว้ด้วย **กลุ่มกองโจรไซออนิสต์** อีร์กุน, เลฮี (“แก๊งสเตอร์”) และฮากานาห์ – **ทั้งหมดเป็นรากฐานของกองกำลังป้องกันอิสราเอล (IDF)** – ได้ดำเนินการโจมตีรุนแรงในช่วงการปกครองของอังกฤษ:

- **การโจมตีโรงแรมคิงเดวิด (1946)** สังหาร 91 คน
- **การลอบสังหารทูตสหประชาชาติ พอล เก เบอร์นาดีต (1948)** โดยเลฮีมีเป้าหมายเพื่อขัดขวางความพยายามสันติภาพ
- **สถานทูตอังกฤษในกรุงโรม** ถูกวางระเบิดในปี 1946
- **สะพาน ตลาด และหมู่บ้านอาหรับนับไม่ถ้วน** ถูกโจมตีและทำลาย

ตามมาตรฐานปัจจุบัน การกระทำเหล่านี้จะถูกจัดเป็น **การก่อการร้าย** อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม เมื่ออิสราเอลเกิดขึ้นจากความรุนแรงนี้ มันไม่ได้ถูกแยกออกหรือถูกลบโทษ – มัน **ได้รับการยอมรับจากตะวันตก**

ข้อความนั้นชัดเจน: **เมื่ออิสราเอลใช้ความรุนแรง มันคือวีรกรรม** เมื่อชาวปาเลสไตน์ต่อต้าน มันคือการก่อการร้าย มาตรฐานสองชั้นนี้ยังคงกำหนดวาทกรรมระหว่างประเทศ

การสร้างข้อเท็จจริงในขณะที่โลกพูด

ในขณะที่ผู้นำโลกถกเถียงเรื่องการยอมรับเชิงสัญลักษณ์ **อิสราเอลยังคงสร้างข้อเท็จจริงบนพื้นดิน:**

- **การตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมาย** ในเวสต์แบงก์และเยรูซาเล็มตะวันออกยังคงเติบโต การยอมรับจะไม่ **ลบล้างพวกมันอย่างมหัศจรรย์** หรือคืนที่ดินที่ถูกขโมย
- ใน **ภาษา ผู้คนกำลังตายในขณะที่เราพูด IPC** (การจำแนกระดับความมั่นคงทางอาหารแบบบูรณาการ) ประกาศ **ความอดอยากที่ร้ายแรงและไม่อาจย้อนกลับได้ในระยะที่ 5** การรื้อ ผู้สูงอายุ และผู้ป่วยกำลังตาย ไม่ใช่เพราะขาดอาหาร แต่เพราะถูกปฏิเสธโดยเจตนา

แม้ว่าการเข้าถึงอาหารจะได้รับการฟื้นฟูอย่างกะทันหัน – ซึ่งไม่เป็นเช่นนั้น – **ความเสียหายนั้นไม่อาจย้อนกลับได้:**

- **สมองของเด็ก** ที่ถูกกีดกันสารอาหาร **จะไม่มีวันพัฒนาอย่างเต็มที่** นำไปสู่ **ความบกพร่องทางสติปัญญาตลอดชีวิต**
- **โรงเรียนและมหาวิทยาลัย** ถูกทิ้งระเบิดอย่างเป็นระบบ ทำให้การเข้าถึงการศึกษาของทั้งรุ่นถูกจำกัด
- **บาดแผลทางจิตใจ** การทำพริ้ว และการตัดแขนขาจำนวนมากได้สร้างมรดกของความเจ็บปวดที่ไม่เหมือนสิ่งใดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ **ภาษามีจำนวนเด็กที่ถูกตัดแขนขามากที่สุดในโลก** – บันทึกที่น่าสยดสยองที่ไม่มีใครควรครอบครอง

การเสนอให้ชาวปาเลสไตน์ **ปลดอาวุธท่ามกลางสิ่งนี้** ไม่ใช่ข้อเสนอสันติภาพ – มันคือ **สัญญาการฆ่าตัวตาย** ไม่มีประชาชนใดในโลกนี้จะยอมวางอาวุธในขณะที่ถูกทำให้อดอยาก ทิ้งระเบิด และจำกัดอย่างเป็นระบบ

การยอมรับไม่หยุดการตั้งอาณานิคม

สถานะของรัฐก็ไม่รับประกันการปกป้อง **ซีเรีย** เป็นรัฐที่ได้รับการยอมรับเมื่ออิสราเอล **ยึดและต่อมาผนวกที่ราบสูงโกลัน เลบานอน และ อิหร่าน** เป็นเป้าหมายของการโจมตีทางอากาศ การลอบสังหาร และการก่อวินาศกรรมของอิสราเอล **การยอมรับไม่เคยหยุดยั้งการรุกราน** เมื่อผู้รุกรานได้รับการยกเว้นโทษอย่างสมบูรณ์

การเสริมว่าภาษาและเวสต์แบงก์เป็นสองปัญหาที่แตกต่างกันคือการเข้าใจผิดโดยสิ้นเชิง มันคือ **สองแนวหน้าของสงครามเดียวกัน** – สงครามเพื่อ **กำจัดประชาชนปาเลสไตน์:**

- **ภาษา** เพชฌัญญูกับ **การจัดผ่านความอดอยากและการทิ้งระเบิด**
- **เวสต์แบงก์** ถูกบีบคั้นด้วย **ความรุนแรงจากผู้ตั้งถิ่นฐาน การขโมยน้ำ การยึดครองทางทหาร และการผนวกที่คืบคลาน**

ทั้งสองเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ที่ประสานกันเพื่อ **การจัด**

การอยู่ร่วมกันไม่เป็นไปได้ภายใต้การครอบงำ

โลกจะคาดหวังให้ชาวปาเลสไตน์อยู่ร่วมกับผู้ที่:

- **เรียกร้องอย่างเปิดเผยให้กำจัดพวกเขา**

- ข่าเด็กของพวกเขา
- ขโมยน้ำของพวกเขา
- และ สร้างบ้านบนซากปรักหักพังของพวกเขา ได้อย่างไร?

หากต้องการการปลดอาวุธ มันต้องเริ่มจาก **อิสราเอล** – มหาอำนาจยึดครอง ผู้ครอบครองอาวุธนิวเคลียร์ และสถาปนาของระบบการแบ่งแยกสีผิวนี้ หากผู้ตั้งถิ่นฐานรู้สึก “ไม่ปลอดภัย” ในที่ที่มีผู้คนที่พักพิงได้ **พวกเขา** ยินดีที่จะกลับไปยังประเทศที่พวกเขามาจาก

ประวัติศาสตร์ที่ถูกประดิษฐ์

ก่อนการตั้งอาณานิคมของลัทธิไซออนิสต์ **ชาวยิว คริสเตียน และมุสลิมอยู่ร่วมกัน** เป็นศตวรรษภายใต้ **จักรวรรดิออตโตมัน** การอยู่ร่วมกันที่เปราะบางนี้ **ถูกทำลาย** ไม่ใช่โดยชาวปาเลสไตน์ แต่โดยอุดมการณ์ของ **ลัทธิไซออนิสต์ทางการเมือง** ซึ่งมุ่งสร้างรัฐยิวบนดินแดนที่มีผู้อยู่อาศัยแล้ว

ใน **ปี 1933** ขบวนการไซออนิสต์ถึงกับลงนามใน **ข้อตกลงฮาวาร่า** กับ **นาซีเยอรมนี** อำนาจความสะดวกในการย้ายถิ่นของยิวเยอรมันหลายพันคนไปยังปาเลสไตน์เพื่อแลกกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจ – การทรยศต่อการต่อต้านฟาสซิสต์ของยิวในยุโรป

การเปลี่ยนแปลงทางประชากรไม่ได้เกิดขึ้นเอง:

- **1917:** ~95% ของปาเลสไตน์พูดภาษาอาหรับ <1% พูดภาษาฮีบรู
- **1922:** ~6% พูดภาษาฮีบรู
- **1931:** ~12%
- **1947:** ~31%

นี่ไม่ใช่ “การกลับมา” – มันคือ **การเปลี่ยนแปลงการตั้งถิ่นฐานแบบอาณานิคม**

ดังที่นักวิจารณ์ชาวอิสราเอล **อาวี กรินเบิร์ต** กล่าวอย่างมีดมบนบน X:

“สหราชอาณาจักร: ในเดือนกันยายนเราจะยอมรับรัฐปาเลสไตน์” “ดีแล้ว ในเดือนกันยายน หากพระเจ้าประสงค์ จะไม่มีอะไรให้ยอมรับ”

นี่คือเส้นทางที่เรากำลังเดินอยู่ และหากโลกไม่ลงมือทำในตอนนี้ – ไม่ใช่แค่ด้วยคำพูด แต่ด้วย **ผลที่ตามมา** – คำทำนายนี้อาจกลายเป็นจริง

ข้อสรุป: เวลาของความเป็นกลางได้สิ้นสุดลง

โลกกล่าวว่า **“ไม่ให้เกิดขึ้นอีก”** มันควรจะเป็นคำสัญญาสากล – ไม่ใช่แค่สำหรับเหยื่อของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หนึ่ง แต่สำหรับทุกประชาชน ทุกหนแห่ง ตลอดไป คำสัญญานี้ตอนนี้อยู่ในซากปรักหักพังใต้ซากของภาษาและหมู่บ้านที่ถูกรื้อถอนในเวสต์แบงก์

หลักฐานนั้นท่วมท้น สิ่งที่เกิดขึ้นในปาเลสไตน์ไม่ใช่ “ความขัดแย้ง” ไม่ใช่ “ข้อพิพาท” มันคือความพยายามที่ตั้งใจ และเป็นระบบเพื่อกำจัดประชาชน – ผ่านความอดอยาก การขับไล่ การทิ้งระเบิด การทำลายสิ่งแวดล้อม และกฎหมายการแบ่งแยกสีผิว ภาษากำลังอดอยาก เวสต์แบงก์ถูกฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ หมู่บ้านต่อหมู่บ้าน ทั้งสองรวมกันเป็นโครงการเดียวของการตั้งอาณานิคมและการกำจัด

กฎหมายระหว่างประเทศนั้นชัดเจน ICJ ได้ตัดสินแล้ว อนุสัญญาได้ถูกเขียนขึ้น สนธิสัญญามีผลผูกพัน สิ่งที่น่าตกใจคือไม่ใช่ความรู้ – มันคือ **ความตั้งใจ** และไม่มีที่ไหนที่ความล้มเหลวนี้ชัดเจนยิ่งกว่าใน **คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ** ซึ่งถูกทำให้เป็นอัมพาตโดย **การยับยั้งของสหรัฐ** ที่ปกป้องอิสราเอลจากความรับผิดชอบและทำให้อาชญากรรมของมันเป็นไปได้

แต่ยังมีหนทางข้างหน้า

ตาม **มติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 377 (“รวมกันเพื่อสันติภาพ”)** เมื่อคณะมนตรีความมั่นคงไม่ลงมือทำเนื่องจากสมาชิกถาวรใช้สิทธิยับยั้ง สมัชชาใหญ่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะ **เอาชนะการเป็นอัมพาตนี้** มันสามารถเรียกประชุมฉุกเฉินและ **แนะนำการดำเนินการร่วมกัน** – รวมถึง **การใช้กำลัง** – เพื่อฟื้นฟูสันติภาพและปกป้องประชากรที่เผชิญกับการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างร้ายแรง

สมัชชาใหญ่ต้อง **ใช้พลังนี้ในตอนนี้**

มันต้อง:

- ยอมรับว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กำลังเกิดขึ้น
- ประณามระบอบการแบ่งแยกสีผิวในเวสต์แบงก์
- อนุญาตให้มีการปกป้องทางทหารสำหรับพลเรือนปาเลสไตน์
- และ **เรียกร้องให้ยุติการปิดล้อม การยึดครอง และการขยายการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลทันที**

นี่ไม่ใช่เรื่องสุดโต่ง มันถูกต้องตามกฎหมาย มันจำเป็น และมันล่าช้ามานานแล้ว

สหประชาชาติถูกก่อตั้งจากเจตนาของสงครามโลกครั้งที่สอง กฎบัตรของมันถูกเขียนขึ้นเพื่อป้องกันความน่าสะพรึงกลัวที่เรา กำลังเห็นอยู่ในขณะนี้ หากมันไม่สามารถลงมือทำได้ในตอนนี้ เมื่อเด็กๆ อดอยากโดยการออกแบบ และเมืองทั้งเมืองถูกลบล้างโดยไม่ถูกลงโทษ มันก็ล้มเหลวในภารกิจพื้นฐานของมัน

ประชาคมระหว่างประเทศต้องเลือก: **มันจะยืนหยัดเพื่อกฎหมาย ความยุติธรรม และมนุษยชาติ – หรือเพื่อความพิเศษ ความหน้าซื่อใจคด และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์?**

ปาเลสไตน์คือการทดสอบ และประวัติศาสตร์กำลังจับตา